

soudce důkaz nepřipustil, maje za to, že není nikde zvykem, by se odpadová voda nebo hnojívka pouštěla na susedův dvůr, aniž měl pro toto mínění podklad ve spisech. Za obecně známou skutečnost (§ 269 c. ř. s.) tuto okolnost nelze považovati. O druhém předpokladu, o podstatném stěžování užívání pozemku, se ani strany ani soud nezmínily, ačkoliv se soudce měl starati o doplnění přednesu v tomto směru (§§ 182, 431 c. ř. s.), když již byla řeč o předpokladech zákazu této imise. Při právním posuzování věci vycházel první soudce z nesprávného předpokladu, že vlastník pozemku může zakázati sousedu působení vody tekoucí s jeho pozemku na svůj, nedbaje při tom shora uvedeného obmezení, a odvolací soud tento názor schválil. Vycházely tudíž oba z nesprávného právního názoru na povahu nepřímých imisí a následkem toho i na předpoklady zákazu podle § 364 druhý odstavec obč. zák.

Čís. 9612.

Stát není oprávněn, dokud nebyla právoplatně vyslovena odúmrt', napadati opatření pozůstalostního soudu o dědické přihlášce aniž usnesení o vydání odevzdací listiny dědicům.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, R I 29/30).

K pozůstalosti přihlásili se za dědice příslušníci Svazu Sovětských Socialistických Republik. Pozůstalostní soud přijal dědické přihlášky na soud. K rekursu finanční prokuratury v zastoupení československého státu (kaduční správy), v němž bylo dovozováno, že jde o odúmrt', rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. V otázce oprávnění československého státu k rekursu uvedl v důvodech Především jest otázkou, zda lze stěžovateli přiznati oprávnění k této stížnosti. Otázku tuto jest zodpověděti kladně, neboť, třebaže není právo státu na odúmrt' právem dědickým, přece podle podstaty lze míti za to, že, jsou-li splněny předpoklady pro případné prohlášení pozůstalosti za odúmrt', lze učiniti všechna opatření, kterých jest zapotřebí, by bylo zabezpečeno prohlášení pozůstalosti za odúmrt' a přiznati tudíž státu jako správě kaduční táž práva jako tomu, kdo pro sebe požaduje dědictví a tím postavení účastníka v řízení pozůstalostním (viz Dr. Anton Rintelen: Grundriss des Verfahrens ausser Streitsachen str. 87, Krainz-Ehrenzweig: System des österr. allgem. Privatrechts vydání z roku 1924 § 491 III. Dr. Robert Mayr: Soustava práva občanského kniha V str. 25).

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs finanční prokuratury do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Právo na odúmrt' příslušející podle § 760 obč. zák. státu není dědickým právem, nýbrž nárokem na universální posloupnost spočívajícím na právu veřejném. Stát není tudíž dědicem, z čehož vyplývá, že nemá práva, zakročovati za pozůstalostního řízení. Není proto oprávněn, dokud odúmrt' nebyla vyslovena, ani napadati opatření pozůstalostního soudu o dědické přihlášce ani brojiti proti usnesení o vydání odevzdací listiny dědicům. Jeho oprávnění k rekursu nastává teprve, byla-li odúmrt' právoplatně vyslovena. Správnost toho názoru plyne z § 130 nesp. říz., podle něhož pozůstalostní soud odevzdá pozůstalost jako odúmrt' fisku a učiní za tím účelem oznámení příslušnému úřadu teprve, kdy přes vyzvání vyhláškou nikdo v určené lhůtě neohlásil a nevykázal dědické právo. Jinak není ani vyznamenání finanční prokuratury za odúmrt'ní erár odůvodněno v zákoně (Viz rozhodnutí bývalého Vídeňského nejvyššího soudu Gl. Ung. čís. 10.482 a čís. 12.804, nová řada čís. 1499, 5452, 5543 a sb. Nowak, IV č. 257). To jest ostatně též názorem literatury (Krasnopolski, Erbrecht str. 206 a 207, Stubenrauch I. str. 929, pozn. 1, Ott, Rechtsfürsorgeverfahren str. 249, pozn. 13, Krainz-Ehrenzweig, Erbrecht str. 373 pozn. 14). Bylo proto k dovolací stížnosti dědiců napadená usnesení změnití a stížnost podanou českou finanční prokuraturou do usnesení prvního soudu odmítnouti jako nepřipustnou.

Čís. 9613.

Do souhlasných usnesení nižších soudů v řízení sporném (exekucním) jest nepřipustným dovolací rekurs, neodvolal-li se první soud výslovně na svou vázanost předchozím zrušovacím usnesením rekursního soudu a v dovolacím rekursu není napadán právní názor rekursního soudu ve zrušovacím usnesení.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, R I 60/30).

Usnesení exekučního soudu, jímž bylo rozhodnuto o návrhu na zrušení exekuce, rekursní soud zrušil a uložil prvnímu soudu, by, doplně šetření, znovu rozhodl. E x e k u č n í s o u d pak návrhu vyhověl, r e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekursy vymáhajících věřitelů.

D ů v o d y:

Dovolací rekursy nenapadají právní názor rekursního soudu vyslovený o pojmu příslušenství ve zrušujícím usnesení ze dne 12. března 1926, dovolací rekursy některých vymáhajících věřitelů jej naopak označují